Affären Costa Negra.

Roman
af
Gustaf Janson.

— Hvad är ni för en galgfågel? ljöd kaptenens första fråga.

— Känner ni igen mig? — George lyfte hatten af hufvudet och vände sitt ansikte mot kaptenen.

— Har inte haft förmånen att göra någon bättre bekantskap här i landet, svarade kapteen försmädligt.

— Se noga på mig, O'Connor!

Det låg något i tonen mer än i orden, som gjorde kaptenen böjd att lyda uppmaningen.

— Min själ... det är inte tänkbart — jo kannerligen... Harrison i egen person.

När George en stund senare steg ombord på The Princess, skedde det med mycket blandade känslor. Han hade en skarp hälsning på tungan, ty det var ej osannolikt att kapten O'Connors halsstarrighet kunnat omintetgöra hela hans plan. Men när han såg den gamle sjöbjörnen, ännu misstrogen och argsint, komma emot sig, när han lät blickarna fara öfver denna besättning af skandinaver och irländare, åt hvilka kaptenen meddelat sina känslor, och som nu stod uppställd på däcket för att hälsa redarens son, blef han nästan mot sin vilja varm om hjärtat. När han så hörde den vid masten fastspikade flaggan smälla för vinden, fylldes hans sinne af stolthet. Ensamma på ett strandadt farlyg hade dessa tjugotvå män bjudit ett helt land spetsen. Starkare än nu hade den unge mannen aldrig känt hur dyrbara hans lands färger voro för honom. Hans ögon blefvo fuktiga och förebrälsen på hans läppar uttalades icke. I stället gick han med framsträckt hand emot O'Connor.

— Tack i Unionens namn, tack!

Kapten O'Connor blängde från sidan på honom. Han gjorde en ansträngning att fatta och trodde sig ha förstått, ty han utbrast:

— Så sant jag lefver, hade jag inte hållit mig ett helt år.

George skakade hjärtligt hans hand.

Jim Cox, som vägrat att följa med ombord, stod kvar på kajen och sneglade under lugg mot de handlande personerna. Han skulle icke varit den gladlynta och godmodiga människa han var, ifall han ej sagt till sig själf:

— Nu tycks allting vara klart, nu kan fortsättningen när som helst gå af stapeln.

Han hade rätt. En timme senare var lossningen påbörjad. Vinscharna arbetade, och kettingarna gnisslade. Gevärslådorna hyfvades ned i båtar, hvilka förde alltsammans till kajen, där hundratals tjänstvilliga händer transporterade dem vidare.

Jim Cox kommenderade denna del af arbetet. När han befriats från ledarens ansvar, var han åter den man, som strax kunde fortsätta att timra sin berömmelses byggnad skyhög och dessutom smycka den med mångahanda sirater. Det var egentligen också från denna stund Jim Cox räknades för den store man, han intill döddagar skulle förbli.

George hade snart lämnat The Princess igen. Han respekterade kapten O'Connors känslor och önskade ej, att don Telesforo och ministrarna skulle göra ett besök ombord, sedan kaptenen upplyst, att han svurit, det ingen costanegran tilläts beträda hans däck, så länge han andades. Jim Cox hälsades däremot välkommen och blef hjärtligt omfamnad, när han försäkrat, att han i kaptenens ställe skulle handlat alldeles som denne. Jim Cox fanns för resten öfveralt den dagen. Han var ombord på The Princess, han sprang ramt hela kajen, medan han öfvervakade ammunitionsládornas transport. Han kommenderade, lifvade och vägledde på ett sätt, som fullständigt elektricerade de långsamma infodingarna, och hans blotta närvaro förmådde dem att arbeta, så att det vackte deras egen förvåning. Från och med det ögonblick den första lådan placerats i de hittills tomma magasinen, var han revolutionsarmens popularaste personlighet.

Under tiden arbetade äfven den nye presidenten och hans ministrar. Don Telesforo hade tagit en högtidlig trohetsed af stadens inbyggare och som ett slags tack därför hade han utnämnt alcalden till provinsen Barajos ståthållare. Stadsborna, som hurrat sig till hälften hesa, gjorde det nu fullständigt. Från klockan fem till sju på eftermiddagen mottog den nye presidenten en rad deputationer, hvilka alla framburo rent af häpnadsväckande önskningar. Don Telesforo lofvade att uppfylla allt, hvad man begärde. Han var för rörd öfver den tolf timmar långa hyllningen att kunna säga nej till något. Deputationerna kommo och gingo i ett rus af hänryckning, som smittade hela staden. En så allmän belåtenhet hade ännu aldrig rådt någonstädes i Costa Negra. Kulminationspunkten nåddes, då hundra af stadens unga damer infunno sig och begärde, att fem särskildt utvalda bland dem skulle få kyssa presidenten. Don Telesforo var för mycket kavaljer att vägra, och när han val kysst de fem, föreslog han, att de ofriga skulle följa ledarinnornas exempel, något som ännu ytterligare ökade hans popularitet. Den gamle herrns krafter sattes på ett svårt prof, men han kysste sig redligt igenom hela samlingen och yrkade därpå, att hans ministrar och medhjälpare skulle komma i åtnjutande af samma ynnest. Dtta afböjdes dock på grund af synnerligen brådskande göromål, hvarvid presidenten uppoffrade sig för andra gången och ridderligt och galant omfamnade så många af deputationens medlemmar, som funnos inom räckhåll för hans långa armar.

Alla visste naturligtvis nu, att Alcosta icke var afsatt. Men ingen offrade en tanke därpå. Man ägde modärna vapen, och därigenom skulle den så lyckligt påbörjade statshvälfningen föras till ett lika lyckligt slut. Att armar till vapnens förande saknades, oroade ej. I den lilla staden voro tusen man samlade och revolutionsarméns kärna utgjordes af infanteristerna, som åter lämnat sin kasärn och, smittade af den allmänna hänförelsen, svurit don Telesforo en ny trohetsed.

En ytterligare förstärkning tillfördes de upproriske, då soldaterna från Riofontän, trötta, uthungrade och nedslagna, marscherade in i Puerta Barajos och odmjukt anhöllo att få sluta sig till revolutionen. I landets bäda nordligare provinser hade man redan omfattat det nya med glödande entusiasm. Det var nordens tur att verkställa en omhvälfning, och när den nu väl satts i gång ville man ej längre höra talas om Alcosta. Hvarthän de stackars soldaterna från Riofontän kommit, traskande, hade man frågat: Alcosta eller Moràn.

Den i europeisk krigskonst väl förfarne majoren marcherade äfligt: Alcosta, hvarvid alla dörrar stängdes, och man till och med vägrade karlarna en dryck vatten. Efter att ett par dagar ha marscherat söderut gjorde majoren helt om med sitt folk. Ju närmare han nalkades Riofontän, desto snedare såg man på honom. Utan vapen och i saknad af proviant återstod för honom och hans soldater intet annat än att sluta sig till de upproriske.

Förstärkningen var välkommen och hälsades med jubel. Puerta Barajos flaggade ånyo vid dess intåg, för öfrigt voro flaggorna numera hissade både natt och dag. Banketter och ändlösa tal afloste hvarandra oafbrutet, men det arbetades äfven. Quiroga kände Alcosta för väl att vänta någon miskund för sig och sina anhängare, när den verklige presidenten blifvit underrättad om tilldragelserna i norden. Man hade antagligen två veckor till sitt förfogande, och voro alla förberedelser ej träffade under denna tid, kunde revolutionen betraktas som misslyckad. Det vigtigaste var att skyndsamt öfva in trupperna. De modärna gevären voro visserligen bra, men i händerna på karlar, som ej förstodo att bruka dem, ägde de ingen särskild betydelse. Alltså blef det först att utse arméns befälhafvare. Jim Cox var självskrifven som kavalleriets anförare, och hans utnämning offentliggjordes ännu en gång. Hvar denne glade och högrostade general numera visade sig, funnos åter blommor, leenden och nåsdukssviftningar för honom. Litet svårare förhöll det sig med infanteriet. Krigsministern var självskrifven til generalstabens chef, och majoren från Riofontän utsågs på grund af sina förmodade kunskaper till infanterigeneral. Han mottog fullmakten med en försäkran, at man träffat ett lyckligt val och lofvade att göra ändverk. Till den ändan började han genast öfva sina soldater att göra honnör, hvilket han med stöd af de bästa källor påstod vara den modärna krigskonstens grundval. Jim Cox, som ej var bunden af traditionen, begynte sin del af verket på annat sätt och inskränkte sig uteslutande till skjutöfningar.

Hvad armén beträffar var allt sålunda ordnadt, och krigsministern tillbragte dagarna med att sofva och bedja till helgonen och natten med att spela kort. I den civila förvaltningen mötte heller inga svårigheter, hufvudsakligen af det enkla skälet, att ingen brydde sig därom. Det oaktadt märkte snart den uppmärksamme Quiroga, att vanskligheter voro oundvikliga. Ministrarna hade vidt skilda åsikter, och en konselj slutade med att presidenten utmanade två af dem. Duellen ägde visserligen icke rum, men vänskapsbandet hade ovänadt slitits på ett par ställen. Dessutom voro entusiasmen och förhoppningarna hos borgerskapet i Puerta Barajos ej tillräckliga att ensamt föra en nyss påbörjad revolution till ett lyckligt slut. Arméns rekrytering gick också långsamt. De båda nordliga distrikten, som förmådde uppställa 3,000 man, nöjde sig med att lämna hälften och intogo en afvaktande hållning.

När den första veckan förflutit och allt tycktes stå stilla, vände sig Quiroga till George.

— Hvad skulle ni göra i mitt ställe, senor Harrison?

— Sätta upp en tidning.

— I ett land, där endast hvar tionde person kan läsa.

— Betyder ingenting. Pressen är i våra dagar lika nödvändig som en stark och väl öfvad armé, ofta gör den ännu större nytta.

— Hm! — Quiroga stod en stund försjunken i tankar. — Senor Harrison, sade han slutligen — ni ser aliting på ett helt annat sätt än jag. Åtar ni er att sätta upp den där tidningen?

George nickade ett kort ja och räckte fram ett redan skrifvet papper.

— Hvad är det? frågade Quiroga, som redan i don Telesforos och sitt eget namn undertecknat så många papper, att han ej gärna ville lämna fler.

— Det är rättigheten för det bolag, jag sedermera ämnar bilda, att i Costa Negra grundlägga och utge så många tidningar det behågar.

Alldeles som han förut en gång hade gjort såg Quiroga forskande på George. Denne mötte hans blick lugnt och öppet. Quiroga tänkte på sin ställning och skref under.

— I öfvermorgon kommer första numret ut. — George vek ihop papperet och stoppade det i bröstfickan, innan han gick.

Något af det första George gjort, sedan han anländt till Puerta Barajos, var att utforska stadens resurser. För honom, som ansåg sig ha mer att vinna på denna revolution än någon annan, var det af största vikt att i grund känna dessa. Därvid hade han upptäckt ett för några år sedan nedlagt tryckeri, tillhörande en köpman, som en gång drömt om att lyckliggöra sina landsmän med världslitteraturens skatter. Det var nära att köpmannen blifvit ruinerad på sitt företag, och han läste snart in sina pressar och stilar i en materialbod, där alltsammans stod obegagnadt. De böcker han tryckt, men ej lyckats sälja, degraderades snart till makulatur, och han handlade numera endast med spelkort, tobak och något litet två; det behöfver väl ej nämnas, att de bägge förstnämnda artiklarna gingo bäst. Köpmannen-boktryckaren var villig att öfverlåta materialbodens innehåll till George, och sände desstuom bud efter några typografer, hvilka af brist på sysselsättning i sitt yrke ägnat sig åt hamnarbetarnas i Puerta Barajos lika litet inbringande verksamhet. The Princess' maskinister åtogo sig att tills vidare sköta pressarna, och tvänne dagar efter Georges samtal med Quiroga, kom den nya regeringens officiella tidning ut.

Det blef en verkligt stor händelse i Puerta Barajos' krönika. Staden ägde en tidning. Utom de upproriskes proklamation innehöll det nya organet häftiga anklagelser mot Alcosta och hans kreatur. Hvad man förut endast vågat hviska mellan fyra ögon stod tryckt med tydliga bokstäfver på hvitt papper. Det visade sig strax, att läskunnigheten var vida mer utbredd, än man förmodat. Det bästa var dock, att tidningen blef ett band, som oupplösligt förenade alla i norden, ty att så oppet slunga fram anklagelserna mot den gamla styrelsen gjorde brytningen med södern oljäljplig. Likaledes bidrog de revolutionares organ att vinna nya anhängare för deras sak. Med tidningen i hand insågo dess läsare, hur oförlåtligt Alcosta handlat, då han så upprörande klumpigt plundrat sitt land. Han hade komprometterat republiken inför hela den civiliserade världen, därför var det hvarje patriots skyldighet att bidraga till hans störtande.

George log belåtet åt de lyckade verkningar de första numren medfört. Som pappersförrådet var stort blef "Barajos Härold" genast daglig. Han sörjed för att tidningen fanns öfverallt i de båda nordliga distrikten och äfven letade sig väg så väl till Zeluga, skogsprovinsen, där den utdöda aztekstaden sof under mossan, som till Rio Negra söder om Riofontän. Och fastän han endast verkade i det fördolda, åstadkom han mer än någon annan.

Den, som däremot framträdde oppet inför alla, var Jim Cox. Själfve Quiroga, som kunnat lägga handen på hjärtat och med lugnt samvete säga, att han gjort allt detta af kärlek till sitt land, gömde sig bakom denne bullersamme, outtröttlige och gladlynte yankee, hvilken så lägligt fallit ned i Costa Negra. Gamle senor Moràn intog en för sin nya värdighet passande blygsamhet och tillät utan protest, att man tills vidare skötom honom åt sidan. De ofriga ministrarna följde sin chefs föredöme och undveko för det mesta att rikta uppmärksamheten på sina personer. Ingenting af den rädsla eller tvekan som präglade revolutionsledarnas handlingar, märktes emellertid hos Jim Cox. Han slank behändigt förbi alla svårigheter och skrattade åt dem, som ej voro möjliga att kringgå. Han var förgrundsfiguren, kring hvilken befolkningens så väl som arméns förhoppningar koncentrerades. Okunnig om att man ämnade använda honom till syndabock, ifall företaget misslyckades, stormade han kors och tvärs genom gatorna.

— Det här är min första revolution, ser ni, Harrison, så man får inte begära, att jag skall vara hemma i jobbet med ens, ropade han åt George då han en dag sprängde förbi tryckeriet, livars pressar dunkade utan afbrott. — Men låt mig bara vara med om en enda till, och jag känner på mig, att jag skall bli en öfverdängare. — Han försvann i en hvirfvel af damm, och de adjutanter, som följde chefen, trafvade leende efter.

Ett obestridligt faktum var, att kavalleriet afgudade sin general. Alla visste, att en strid var oundviklig, men med Jim Cox i spetsen hyste manskapet ingen fruktan. Det blef därför lätt förklarligt, att den militära makten småningom samlades i general Cox' järnnäfvar. Infanteriets chef, som anat ministrarnas tvekan inför det företag, hvarpå de inlåtit sig, tänkte först och främst på sin egen säkerhet och öfverlämnade beredvilligt kommandot åt kavaleristen. Han fyllde emellertid redligt sina förpliktelser och kunde efter tre veckor skryta med, att infanteriet gjorde honnör nära nog lika stramt som preussiska gardestrupper. När denna viktiga gren af den militära utbildningen fullbordats, öfvergick han till noggrann marsch. Under tiden hade Jim Cox lärt kavaleristerna handtera karbinen och bibringat dem en åtminstone för Costa Negra ovanlig skicklighet däri.

— Hör nu, Cox, om vi skulle afskaffa de långa lansarna, föreslog George en afton, då de båda vännerna samtalade en stund. — De hindra endast karlarna och äro till ringa nytta.

— Jag har nog funderat på saken, Harrison. Men folket tycker om de klumpiga stakarna, man är van vid dem, ser ni. Och så tycker man, att det ser pittoreskt och trefligt ut. Att vara prydlig är ändå hufvudsaken för en militär, som ni vet. Vi låta dem behålla lansarna.

Det förblef därvid, och exercisen forsattes som förut. —

Flera veckor hade förgått och säkerheten växte hos revolutionens nominella ledare, då de lämnades i fred. Krigsministern sof litet mindre än vanligt, och insatserna vid hans spelpartier med ämbetsbröderna i regeringen ökades betydligt. Han ansåg sig kunna våga det, enär framtiden föreföll jämförelsevis tryggad.

Då dundrade det första åskslaget. Alcosta förklarade hela republiken belägringstillstånd. Omedelbart därpå följde det andra: underrättelsen af han ryckte norrut i spetsen för sju tusen man.

Då kunna vi med visshet antaga, att de äro minst 3,000, sade George vid upplysningen härom.

— Hvad anser ni, at vi böra företaga oss? frågade Quiroga.

— Marschera mot honom naturligtvis.

— Hm! Infanteriets chef påstår, att hans soldater ej äro tillräckligt öfvade ännu, blandade sig krigsministern i samtalet. — Deras noggranna marsch lämnar mycket öfrigt att önska.

— Jag förstår inte de där detaljerna, medgaf George — jag vet bara att vi nu måste leverera batalj. Och jag har ett öfvertygande skäl för min åsikt.

Hela ministerkonseljen betraktade honom nyfiket.

— Tidningspapperet är slut. I morgon tryckes sista numret.

— — —

(Forts.)

Farm och hem.

Bergklöfver, alfalfa och soybönor kunna med framgång användas för silagefoder.

RATTA TIDEN ATT PLANTERA TRÄD.

Hösten är onekligen den bäst passande tiden att plantera träd, emedan växtligheten för året då är öfver, och träden lida då ringa men af att blifva flyttade från trädskolan till trädgården. Det bör dock bäras i minnet, att omplanteringen bör ske så snart som möjligt efter det träden blifvit upptagna från sin ursprungliga plats, samt att rotsystemet skyddas så mycket som möjligt vid omplanteringen.

BLÖTFODER ÅT HÖNS.

Blötfoder bör under inga villkor gifvas dem förr än mot kvällen, ty få de detta tidigare, bli de mätta och däsiga och sitta och "kura" hela dagen, bli feta och olustiga och värpa icke, åtminstone ej vintertid.

Vid detta blötfodersgifvande kommo trädgårdens alster väl till pass. Då samlas saftigt ogräs: mälf, tistel, nässlor, gräs, hvilket skäres fint, kokt potatis och rötter samt hvarjehanda affall ur trädgården, samt blandas med kli och mjöl. Att detta blir billigare än att fodra med mjöl enbart, säger sig självt, men det blir också för hönsen mycket smakligare och mera vardrifvande. Ty kom ihåg, att fastän hönsen gärna emellanåt äta mask och annan animalisk föda, äro de ifriga vegetarianer. Genom denna billigare föda blir således värpningen rikligare.

Något som lätt och billigt kan odlas i trädgården för att användas till hönsen är storbladig sallat, tätt sådd, jättepumpor, grönkål etc. Sallat har man ju till husbehof hvar 14:e dag, och en del blir förvuxen, den blir bra till hönsen, och de prydliga pumperna, som du så gärna ser, men ogärna äter själf, de äro kalasmat åt hönsen.

ATT IHÅGKOMMA VID SYLTNING OCH SAFTNING.

Syltgrytorna skola vara väl rengjorda. Användes oförtenn koppargryta blankskuras den inuti omedelbart innan den skall användas, t. ex. med sand och ättika; sylt, kokad i dylik gryta, skall upphällas så fort den är färdig. Till skumning användes endast silfver- eller emaljerad sked.

Glas och burkar, hvari sylt och saft skola förvaras, böra vara väl rendiskade i sodalut, sköljda med hett vatten samt fullkomligt torra.

Korkar, som skola användas, böra läggas i kokande vatten för att mjukna och bli mera lätthandterliga; de torkas och isättas sedan omedelbart. För att ej luft skall tränga genom korken in i flaskan, öfvergjutas korken och öfversta deln på buteljhalsen med paraffin, hartz eller buteljlack. Paraffinen lägges i eldfast kärl och smältes i vattenbad, hvarefter något ättika tillsättes. Hartz blandas med vax och lack samt smältes i en panna öfver elden. Buteljlack köpes i bleckaskar, som ställas direkt å spisen, hvarvid lacket under smältningen omröres.

För att prima och hållbar sylt och saft skall erhållas böra nyplockade, rena och fullkomligt friska bär användas. Bär till saftning kunna vara mera fullmogna än de, som skola användas till syltning. Bästa slags socker bör alltid användas vid saftning och syltning; af billigare och sämre socker går mycket förlorat i skumningen. Prima toppsocker föreraller att vara renast.

Sedan sockerlagen kokats och skummats väl, iläggas bären och få ett häftikt uppkok, kitteln lyftes af elden och sylten skummas, därefter kokas sylten sakta under flitig skumning tills den ser klar ut, bären få ej koka sönder, och aktar man den bäst med att ibland lyfta grytan från elden och sakta skaka den. När sylten kallnat i sina burkar, täckes den med afpassade pergamentpapper, doppade i konjak. Burkarna öfverbindas med fuktade pergamentpapper samt förses med etiketter, å hvilka årtal och syltslag angifvas.

All sylt bör förvaras å torrt och luftigt ställe samt i svalt och mörkt rum. Förvaras sylt å fuktig plats, möglar den och i för varmt rum jäser den.

MULLVADEN I TRÄDGÅRDEN.

Det är många små "prissar" som vilja vara med och dela det goda med oss, och särskildt gäller detta i trädgården. Där ha vi icke blott att lämpa mot insekter af allehanda slag utan fåglar, gnagare och andra djur infinna sig äfven liksom vore de själfskrifna gäster. Det är egendomligt, att ju mindre dessa inkräktare äro, ju svårare äro de att bli kvitt. Ekorren kan förgripa sig på ett och annat äpple, men den illa ronbärsmalen kan taga dela skörden. En del af de djur, som vilja uppehålla sig i trädgården, göra nytta och skada, så att man knappast vet till hvilken klass man skall räkna dem. En af dessa är utan tvifvel mullvaden, ehuru den af många anses vara ett uteslutande nyttigt djur. Härmed må nu vara huru som hälst i trädgården kunna vi deck icke tåla honom.

Det är ej ovanligt, när man en vacker morgon fram på sommaren kommer ut i trädgården, att man där på träffar en och annan fuktig jordhög uppkastad. Det ser nästan ut som dessa högar hade jäst upp ur marken. Stiger man upp i en plantering befinnes denna på flera ställen vara underminerad, potatis och andra rotfruktei äro söndergnagda och plantor af olika slag afbitna under jordytan. Misstanken kan då genast riktas mot mullvaden, och det gäller att så fort som möjligt gå i författning om att fa främlingen utvisad, hvilket icke alltid gör sig så lätt, ty han har många lönngångar att gömma sig i.

Många medel ha rekommenderats för att bli honom kvitt, men de äro alla mindre pålitliga. Bästa medlet är nog att på något sätt söka bringa honom om lifvet. Ibland kan man lyckas få upp honom i dagsljuset genom att på olika ställen gräfva några spadtag. Ett annat sätt är att öppna en af gångarna och sedan "lurpassa" med en hagelbössa, det dröjer vanligen ej länge förrän han kommer för att täppa till hålet, ty luft och ljus tål han icke. En plikttrogen katt sitter äfven väligt vid hålet och vaktar. Att mullvaden är ett insektätande djur hindrar honom icke att angripa hvarjehanda rotfruikter som kommer i hans väg.

Ute på fältet torde mullvaden vara mindre skadlig, men inkommen i trädgården är han så förtretlig att man ovillkorligen måste förfölja honom.

Ett bra sätt att fördärfva mullvaden ur trädgården består uti, att stoppa ned en trasa, doppad i fotogen eller koltjära, hvarefter man täcker hålet med jord. Den starka fotogen- el ler tjärlukten fördrifver genast mullvaden, och den kommer icke mer tillbaka till detta ställe. Visar den sig nu på en annan plats i trädgården, gör man på samma sätt där, och den skall snart förlägga sin verksamhet till ett annat område.

MERA HVETE BEHÖFVES.

Låt oss hafva:

Bättre förberedelse. Mera odling.
Bättre skördar.

Som farmarna på prärierna veta, är det naturligtvis för sent i år att försöka öka hveteareelen genom att bryta nytt land för skörden 1915. Det enda sätt, på hvilket man kan få mera hvete, är att genast och på det mest omsorgsfulla sätt behandla stubblandet. År 1915 komma vi emellertid att behöfva den största hveteskörden i vår historia.

Hvarje farmare i hvetedistriktena i Manitoba, Saskatchewan och Alberta uppmanas därför att genast och omsorgsfullt taga hand om höstberedningen af stubbland för hvete. Låt det blifva hvarje farmares beslut att göra sina acres med hvete så fruktbringande i 1915 som aldrig förut.

Det är säkert, att man kan försäkra sig en ökning af många miljoner bushels, om hvarje farmare på prärierna ville öfvertänka följande råd och genast praktisera dem.

Höstarbete.

1. Sätt sommarträden i godt skick.
2. Låt den vara redo för såning det ögonblick snön går i vår.
3. Odla där det är fullt af ogräs och lämna den i sådant skick, att den fort absorberar regn och är så skyddad som möjligt mot förlust af fuktighet genom afdunstningen.

På stubblandet.

1. Hvarje acre stubbland, som är i så pass godt tillstånd att hvete kan odlas därpå, bör plöjas nu genast.
2. Plöj icke mindre än sju tum djupt och djupare om jordens beskaffenhet och fuktighet tillåter det.
3. Djup jord bör plöjas djupt, på grund eller lätt jord med en mera grund plogfåra.
4. Gör plöjning noggrant.
5. Hvarje acre bör harfvas två dagar efter plöjningen.
6. Packa landet om möjligt efter harfningen.
7. Gör alla ansträngningar för att få fälten i godt tillstånd, tills jorden fryser. Timmar ute på marken nu skola med största sannolikhet spara dagar i vår. Använd hvarje timme om hösten till eder fördel.

Vinterarbete.

1. Gör utsädet i ordning, a) rensa noga, b) pröfva noga för knoppning, c) packa ordentligt i säckar och d) förvara på ett torrt ställe.
2. Skaffa det bästa möjliga slag. Marquis är det bästa, skaffa det, om ni kan.
3. Sätt maskinerna för vårarbete i godt skick.
4. Sköt hästarna väl. Godt foder och litet motion i mars och början af april betyder större uthållighet och fortare arbete, när såningen börjar.
5. Gör arrangement för att behandla eder säd för sot, blåsten och formalin behöfvas.

Vårarbete.

1. Börja arbetet tidigt.
2. Gör arbetet noga under såningstiden. Odling och diskning, isynnerhet då det gäller stubbland, betyder större och bättre skörd.
3. Behandla hvetet för sot, innan ni sår, blåsten eller formalin.
4. Sådant stubbland, som ni icke plöjer på hösten, bör odlas noga och diskas väl före såningen och så tidigt som möjligt på våren.

I distrikt, där skörden slog fel i år, äro förslagen härofvan synnerligen lämpliga. På hvarje präriefarm äro de emellertid värda noggrannt öfvervägande och flitig praktik.

För vidare underrättelse, tillskrif Experimental Farm, Ottawa, Ont.

Department of Agriculture.
Ottawa, Ont.

FURNITURE
on Easy Payments
OVERLAND
MAIN & ALEXANDER

DR. PETER'S
KURIKO
är ett läkemedel, som bestått profvet af mer än hundra års ständigt bruk. Det renar blodet, det stärker och upplifvar hela systemet samt gifver förnyad kraft åt lifsorganen.
Det tillredes af helsogifvande rötter och örter och innehåller intet, som icke är välgörande. I fall af La Grippe, rheumatism, mag-, lefver- och njurlidande har det icke sin make som medicin.
Den kan icke erhållas å apoteken, utan tillhandahålles allmänheten direkt genom specialagenter. Om ingen agent finnes i edert grannskap, så skrif till de ende tillverkarne och egarne,
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19—25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

SKYDDA DET UPPVÄXANDE SLÄKTET GENOM ATT ALLTID I HEMMET ANVÄNDA
Eddy's icke-giftiga
"Sesqui" tändstickor
Fullkomligt ofarliga för barn, äfven om de råka svälja dem, emedan det ä ine af hvilket hufvudena äro sammansatta icke innehålla några giftiga ingredienser.

Imperial Bank of Canada.
Etablerad 1875.
HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Tecknadt kapital	$10,000,000
Inbetaldt kapital	7,000,000
Reservfond	7,000,000
Tillgångar	72,000,000.00

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.
Högsta ränta gifves på sparbanksinsättningar från $1.00 och mera.
D. G. ROY
MANAGER KENORA-FILIALEN.

P. M. DAHL Steamship Agency
ALLA LINJER
ALLA LINJER
Har Ni släktningar eller vänner i gamla landet.
som ni önskar få öfver hit? I så fall skrif först till oss efter upplysningar och biljettpriser.
Vi hafva just fått meddelande från White Star Line och Allan Line, att de nu kunna expediera passagerare från Norge till Canada. Biljettprisen äro relativt låga, och resan är icke förbunden med mer än allmän risk. Scandinavian American Line och Norwegian America Line äro dock framdeles de enda linjer, som ombesörja skandinaviska passagerare från Amerika till Sverige, Norge och Danmark.
Priserna härifrån äro ännu oförändrade, men de kunna hvarje ögonblick väntas att gå upp, så om ni tänker resa hem, så bör ni beställa eder biljett nu.
Skrif till oss idag — en förfrågan kostar intet. Vi gifva alla förfrågningar vår personliga uppmärksamhet.
P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY
325 LOGAN AVE., TELEFON: GARRY 3174. WINNIPEG, MAN.